

освѣтлено.“ — „Ехъ, ти, празноглавче! Съ това ти никакъ не можешъ да ми докажешъ, че азъ ти казвамъ неистинни работи! Ала чѣкай да та попитамъ по-напредъ: знаешъ ли ти, че тая стая не е сичкиятъ свѣтъ, който са нарича вселенная; а само единъ малкъ суцекъ? Помисли ти, че въ стаята има стѣни, които сж освѣтлени отъ свѣщъта, и отъ това и тие свѣтатъ малко; ето защо и твоята топка, — която е освѣтлена само отъ едната страна отъ свѣщъта, — е освѣтлена и отъ другата — отъ стѣната, но само малко по-слабо. Ето защо ти видишъ и темната и свѣтлата страна отъ топката. Знай сега, че по свѣтътъ, т. е. по нашата вселенная, нѣма никакви стѣни, и месѣчината нѣма отъ какво повече да са освѣтли, освѣнъ отъ слънцето, и то само отъ едната страна; а другата — трѣба да остане темна и да не може да са види. И така, ти презъ нощъта не би можалъ да видишъ топката, когато са тя не освѣтлява нито отъ свѣщъта, нито отъ стѣната. Е, кажи ми ти сега, така ли е сичкото това или не?“ — „А може да е и така.“ — „Де, гледай сега още понататакъ.“ И г. Алексѣвичъ (така бѣше името на господарьтъ ми) пакъ тржгна да вжрви съ топката, и, когато дойде между свѣщъта и мойто лице, пакъ са запрѣ. А азъ пакъ гледамъ на него и не мигамъ: се ми са вжрти главата слѣдъ топката. — „Е, кажи ми ти сега, каза той, коя частъ отъ топката е освѣтлена?“ — „Сега не е освѣтлена ни една! сичката моя половина е темна!“ — „Хе-хе-хе! А защо е станало това така?“ — „Разбира са, че